

РЕШЕНИЕ

№ 2222

гр. София, 24.04.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 15 състав, в
публично заседание на 19.04.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Полина Якимова

при участието на секретаря Ина Андонова и при участието на прокурора Бецова, като разгледа дело номер **6726** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 1, ал. 2 от ЗОДОВ вр. чл. 203 – 207 от АПК по предявен иск с правно основание чл.1 ал.1 от ЗОДОВ.

В искова молба, постъпила в АССГ на 27.07.2011 г. и молба – уточнение от 07.10.2011 г., Е. Р. Д. от [населено място], чрез пълномощника и съдебен адресат адв. А. П., твърди, че със заповед № з 12225/ 13.11.2007 г. на директора на [фирма] му е приложена принудителна административна мярка „забрана за напускане на страната” поради непогасени задължения в размер, надхвърлящ 5000 лв по изпълнително дело, водено в закритата понастоящем Агенция за държавни вземания. Цитираният административен акт е отменен с влязло в сила решение на АССГ. От момента на узнаването му ищецът, който е с българско и германско гражданство, изпитвал сериозни притеснения от забраната да напуска пределите на страната. Към 13.11.2007 г. семейството на Д. е пребивавало постоянно в Германия, но за него е било невъзможно да общува с членовете му, което го довело до състояние на постоянен страх и депресия. При изложените факти искането до съда е Столична дирекция на вътрешните работи да бъде осъдена да заплати на ищеца 5 000 лв обезщетение за неимуществени вреди за периода от датата на издаване на заповедта до датата на отмяната ѝ /13.11.2007 г. - 01.10.2010 г./, заедно със законната лихва от датата на депозиране на исковата молба до окончателното ѝ изплащане, както и направените по делото разноски.

Ответникът, Столична дирекция на вътрешните работи, чрез представители по пълномощие, оспорва иска в писмен отговор по съображения, че мярката е наложена в хипотезата на обвързана компетентност и съгласно чл. 78а ЗБЛД може да бъде

отменена само след получаване на искане по служебен път, каквото не е постъпвало. Веднага след като е получен заверен препис от влязлото в сила решение № 2898/10.09.2010 г. директорът на СДВР се е произнесъл с акт по отмяна на заповедта. Освен това не са посочени доказателства за виновни действия или бездействия на служители на дирекцията по повод изпълняваната от тях административна дейност, от които да са причинени вреди на Д.. В хода на устните състезания юрк. С. подчертава, че в подкрепа на твърдението за настъпване на вреди от незаконосъобразната заповед не е посочено нито едно доказателство. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от СГП предлага искът да бъде отхвърлен.

От фактическа страна се установява:

На 13.11.2007 г. директорът на [фирма] въз основа на писмо изх. № 2208/2002/004802/04.10.2007 г. на Агенция за държавни вземания – РД В., според което Е. Р. Д. има непогасени задължения в размер над 5000 лв по изп. дело № 2208/ 2002 г. по описа на РД – [населено място], ИРМ С., което не е погасено и не е представено надлежно обезпечение, наложил спрямо ищеца принудителна административна мярка забрана за напускане на страната до погасяване или пълно обезпечаване на вземането. Върху разписката за съобщаване на акта е отразена дата 01.06.2010 г.

С влязло в сила на 30.09.2010 г. решение по адм. дело № 4503/ 2010 г. на АССГ, I отделение, 2 състав цитираната заповед е отменена.

Други доказателства от значение за предмета на спора по делото не са ангажирани.

При така установената фактическа обстановка от правна страна съдът намира следното: Съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ за да възникне за ищеца право на обезщетение, той трябва да е претърпял вреди от незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата или общината при изпълнение на административна дейност. Отговорността по ЗОДОВ е деликтна, като се отличава от общата деликтна отговорност досежно деликвента, както и досежно спецификата на причинната връзка - вредите трябва да са причинени при или по повод упражняване на административна дейност. За противоправността, вината и вредите приложимият материален закон не установява отклонения от общия състав на деликтната отговорност. ЗОДОВ създава задължение за държавата и общините да отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. Идеята е неблагоприятните последици от евентуално положително за увредения решение да бъдат понесени от бюджета на това учреждение, в чиито състав са причинителите на вредите. Съгласно чл. 205 от АПК искът се предявява срещу юридическото лице, към чиято структура принадлежи органът, издал отменения административен акт.

Не се спори, че спрямо Д. е издаден акт по прилагане на принудителна административна мярка – забрана за напускане на страната и че този акт е отменен с влязло в сила на 30.09.2010 г. съдебно решение. Следователно ищецът е доказал незаконен акт на административен орган по смисъла на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ. При това положение съдът следва да прецени установено ли е по делото настъпване на вреди, а при положителен отговор на този въпрос – представляват ли тези вреди пряка последица от незаконосъобразния акт.

Ищецът твърди, че в резултат от приложената спрямо него принудителна административна мярка е изпаднал в продължително стресово състояние, тъй като е бил лишен от възможността на да пътува при семейството си, което към датата на издаване на акта се намирало в Германия. По делото не са ангажирани доказателства относно семейното положение на ищеца и относно пребиваването на членовете на семейството му в исковия период.

В доктрината се поддържат разнообразни виждания относно същността и обхвата на неимуществените вреди, но разбирането, че те се отнасят до емоционалния живот на пострадалия и включват физическите и моралните страдания, предизвикани от действията на други лица, не се поставя под съмнение. По дефиниция неимуществените вреди обхващат последиците както на блага, които са предмет на субективни права /право на чест, на име, върху духовния интегритет/, така и върху блага, които не са предмет на права. Не всяко увреждане обаче е релевантно, а само онова, което се характеризира с продължителност и по – висока степен на интензивност. Логически неприятни вътрешни изживявания на ищеца са несъпоставими с имуществени блага. Законодателят обаче, изхождайки от принципи на житейска целесъобразност, е допуснал имуществено възмездяване на вреди от неимуществен характер. Поради липсата на еквивалентност размерът се определя по общия критерий на справедливостта. При прилагането му във всеки конкретен случай съдът следва да съобразява продължителността на болките и страданията, претърпени от ищеца, и интензивността им.

По делото отсъстват писмени данни Д. да е изпаднал в продължително стресово състояние, свързано със силно негативни психически преживявания в периода, в който спрямо него е приложена ограничителната мярка. Впрочем не бе установено кога ищецът е узнал за съществуването на акта – данните по делото сочат, че това е станало няколко месеца преди да влезе в сила решението на АССГ, според чиито мотиви препис от заповед № з 12225/ 13.11.2007 г. на директора на СД Полиция е връчена на Д. на 01.06.2010 г. Следователно възможно е към м. ноември 2007 г. ищецът да се е намирал при семейството си. Двукратното отлагане на делото за осигуряване на възможност да се доведе допуснат до разпит свидетел за установяване да са настъпили вреди от неимуществен характер не доведе до запълване на тази доказателствена празнота. При извода, че не се установява вторият елемент от фактическия състав на деликтната отговорност по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ обсъждането на причинна връзка е безпредметно.

По изложените съображения искът следва да се отхвърли като неоснователен.

При този изход на делото и на основание чл. 10, ал. 2 от ЗОДОВ ищецът следва да бъде осъден да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение в размера по чл. 143, ал. 4 АПК, който се определя от съда на 190 лв.

Ръководен от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ иска с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, предявен от Е. Р. Д. срещу Столична дирекция на вътрешните работи за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди от незаконосъобразна заповед за прилагане на принудителна

административна мярка в размер 5000 лв за периода 13.11.2007 г. - 01.10.2010 г.

ОСЪЖДА Е. Р. Д. да заплати по сметката на СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ юрисконсултско възнаграждение в размер на 190 /сто и деветдесет/ лева.

Решението е постановено при участието на прокурор от СГП.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от връчване на преписи на страните.

СЪДИЯ: